

אותה בגלל חוסר היתר-עבודה

לקחת אישורי-כניסה לגרמניה. לא הבנתי למה לא אמרו לי את זה קודם. הרי היה לי חודש שלם בארץ לסדר את העניין.

מיכאל אמר שזאת בטח הלשנה של איוה ישראלי עליי. אני יודעת על משהו שנורא שגא את מיכאל ונורא רצה אותי, ולכן רצה להפיל אותנו יחד. בסופו של דבר, למיכאל ולמועדון שלו לא קרה כלום, בזכות הקשרים הטובים שלו.

בארץ גרתי אצל חברה. צילצלתי למיכאל שאני בלי כסף, בלי כלום. כנאדם עם קצת מצפון היה שולח משהו, או לפחות מתקשר שוב לשאול מה שלומי. הוא נורא איכזב אותי.

מזל שהוריי עזרו לי ונורברט שלח לי כסף ובגדים. בשגרירות אמרו לי לשכוח מגרמניה לפחות לחצי שנה, עד שהעניין יירגע.

נורברט הגיע לארץ, הגשנו בשגרירות בקשה להתחנת, ועל סמך זה אני עומדת לקבל בקרוב ויזה. אסע לגרמניה, נתחנת, ואוטומטית אקבל רישיון-עבודה. אולי נחיה יחד, זה לא כליכך חשוב. היחסים שלנו פתוחים. הוא לא מת להתחנת, אבל הוא רוצה לעזור לי בקאריירה.

אני לא רוצה שזה יישמע כאילו אני הולכת להתחנת בשביל הניירות. הרי יכולתי לעשות את זה מזמן. נורברט ואני לא הכרנו אז מספיק אחד את השני. היו בעיות של שפה, מנטאליות. זה היה נורא קשה, כל אחד מעולם אחר, מתרבות אחרת. זה קשה אפילו כשיש רגשות. לכן רכנו הרבה ונפרדנו.

עכשיו אנחנו מכירים יותר טוב, אני מכירה ומבינה את העם שלו. פעם הייתי אנטי השפה ואורח החיים הגרמני, היום כבר לא. היה לי טוב שם, ואני מבינה אותם. אבל אני לא חושבת שאוכל לחיות שם כל חיי. אני לא יכולה לחיות באותו מקום הרבה זמן, גם בתל-אביב לא.

עד כאן סיפוריה של מירה שחר. מירה שחר, הרשומה בתעודת-

להסתדר ככל חוזר בעולם. אמרתי רק שבאתי לבקר את הורדו שלי, אבל ראיתי שאני מסתכנת איתם. הם ראו את התמונות, והאשימו אותי שעברתי בלי רישיון. אמרתי: מה אתם רוצים ממני, תפנו לאלה שצילמו אותי, הרי אני לא ביקשתי להצטלם והם לא שאלו אותי אם יש לי רישיון. אבל מה פיתאום שהשוטרים יבואו בטענות לגרמנים? גרמני אף פעם לא ידפוק גרמני. ישראלי, יוני, תורכי, זה כן.

צילצלתי למיכאל ולנורברט. מיכאל הגיע מלא ביטחון ונורברט היה חיוור ורועד. חקרו אותי שבע שעות. עשו לי שטיפת-מוח. כבר לא היו לי רמעות, הגרון שלי התייבש מסיגריות. עשו עניין כאילו יש להם מיקרה קרימינאלית, כאילו אני סוחרת-סמים. שוב ושוב שאלו אותן השאלות. רצו להעמיד אותי מייד למישפט.

אחרי החקירה שמו אותי בכלא-מעצר, בתא קטן, גועל-נפש, עם גרמניה שנתפסה כפעם השלישית כשהיא נוסעת בלי כרטיס ברכבת התחתית. כאלה הם הגרמנים.

שבע שעות הייתי בתא הזה. ישבתי כראש ריק, חולמת איך אני מגיעה ללוד, בוכה, מעשנת. ראיתי כרימיון תמונות מהגטו.

הלשנה של ישראל

מיכאל פחד שיסגרו לו את המועדון, והוא רץ והביא ידיד שלו, עורך ראשי של עיתון-ערב חשוב. העורך לחץ לשחרר אותי, וישלם 3000 מארק דמי-ערבות.

נורברט הרגיש אחראי עליי, הרי הוא הזמין אותי לגרמניה, ולקח אותי למישרד הורים. אמרנו שאנחנו עומים רים להתחנת, ועל סמך זה קיבלתי אישור לצאת מגרמניה ולחזור אליה. כעבור שבוע הצלחתי לצאת ממנכן, ביילתי חודש בארץ, וכאשר

תמונת פירסומת מויה אוהבת להציג, לפירסומת ורסלם, מאומן מרטי. כאן בחברת עוזר הצלם. הציעו לה

הצטלם לסירטי-פורנו וסתם צילומי-עירום. אך היא סירבה. לדבריה: מורנוגרפיה זה כסף טוב, אבל בנא-דס שמעריך את עצמו צריך לשמור על הכבוד שלו."

חתן איתה. אבל אני עשיתי לו את המוות, היא מספרת, שיחקתי איתה, אבל לא מתוך כוונה רעה. הוא היה יותר מדי טוב אליי, והתחלתי לזלזל. הוא גם לא התאים לתוכניות שלי.

כדוגמנית צילום ומסלול. גובהה — 1.60 מטר — לא הרשים במיוחד, אבל מישקלה — 44 קילוגרם בסך-הכל — גרם לה שתיראה תמיד יותר. היא נמשכה למישהו, והייתה חברה בכל

"מי אוהב אותנו בגרמניה? זה אוכל להם את הלב שהיהודים יודעים להסתדר בכל חורו!"

להערר יום אחד מהמישרד. המפקד נעתר, ואפילו ביקש ממנה למסור ד"ש לכוכב הסרט, קירק דוגלאס. בסוף יום-הצילומים החל הרומן שלה עם שחקן אחר בסרט, אנדריו סטיבנס יפה-התואר, שהיה אז בן 22. היא נשארה איתו חמישה ימים. עם נוכה לבסיס שפטה אותה קצינת הח"ן הפיקודית לעשרה ימים בכלא-הנשים הצבאי 400. כאשר פרצה בבכי מר, זעמה עליה הקצינה. מה את עושה פה הצגות? אמרה לה, אנחנו (המשך בעמוד 48)

הוא התנגד שאתגייס לצבא ואחר-כך לא רצה שאהיה רשומה אצל סוכנת שחקנים. הוא חיפש עקרת-בית, והיה אומר לי שאצלו אהיה שחקנית במיט-בת. אילו היינו מתחתנים, היינו בטח מתגרשים אחרי שלושה חודשים."

תא המעצר במינכן לא היה תא הכלא הראשון שאותו ראתה מירה מבפנים. בהיותה חיילת היא השתתפה בתפקיד קטן בסרט הלהקה. כאשר הגיעה לאולפני הרצליה כדי לחזות בקטעים מן הסרט, צדה הופעתה החטובה את עינו של המפיק ההוליוודי

החוגים הדרמטיים האפשריים באזור. בתחרות-יופי מקומית היא זכתה במקום השלישי, ובאותה הזדמנות הסכימה עם מנחה הערב, מני פאר, שמשנה שם — משנה מול, והחליפה, עליפי הצעתו, את שם מישפחתה לשחר. החבר הראשון שלה היה הזמר ג'קי אלקיים, שאותו גנשה כאשר הופיע באחד האירועים בחיפה. ג'קי, שחזר מאז בתשובה וכיום הוא תושב קריית-גת, רצה, לדבריה, להת-

להתחנת ולחזור לגרמניה מירה בחציית מיני, גרמני נורברט שניידר. בזכות נישואיה לו תקבל רישיון-עבודה בגרמניה.

הזהות שלה כעמירה שיקורי, היא בת הוררים ינצאי מארוקו, וגדלה בקריית-ים ב' שליד חיפה. אביה היה קצין מישטרה, השתחרר כרבי-פקד, וכיום הוא קצין-ביטחון של אחד הבנקים בעיר הכרמל. מגיל 17 ניסתה מירה את מזלה

חורת, ציפיתי שהכל יהיה בסדר. כאשר שוב שמעתי את השוטר אומר בואי איתי, פרוילין, ראיתי שחור מול העיניים. אמרו לי שאני חורת מייד לישראל, שהמיסמך שהיה לי לא יעזור לי. אמרו שאני צריכה לגשת לשגרירות הגרמנית בתל-אביב כדי